

**INDIJANSKA LJUDSKA
TO TI JE SREČA
(odlomek)**

TA JE PA LOVSKA!

Možak je sedel v gozdu in menil, da so mogočni duhovi ustvarili živali samo zato, da jih ljudje lahko pobijajo.

»Jej,« je menil, »kako lepo bi bilo, če bi se vrnil v vas, otovorjen z jelenom, divjim puranom, grlico in še z drugo tako divjačino!«

Sklenil je torej, da jo mahne na lov. Vzdignil je svoje kosti, pobral lok in vzel pot pod noge.

Ko je tako kolovratil po smrekovem gozdu, je nenadoma zaslišal na visokem drevesu divjega purana. Že je pomeril vanj, pa je opazil še velikega jelena, ki se je mirno pasel pod istim drevesom.

»Jejhata! Kaj pa zdaj?« je pomislil. Toda ni smel izgubljati časa! Brž je pomeril v purana in ga zadel. Žival je padla z višine, treščila z vso svojo težo jelenu naravnost na glavo in ga pri priči ubila.

Mož je hotel pobrati plen, toda — purana nikjer! Ozrl se je okrog in videl, da se je mrtva žival zakotalila v bližnjo duplino. Zlezal je vanjo še sam in tam našel purana pa še nekaj mladih medvedkov povrh. Brž jih je pobral, potisnil v neдрje pod srajco in hotel zapustiti brlog. Tedaj pa je začutil na rami kosmato šapo stare medvedke. Od straha so se mu naježili lasje. Brž je odskočil in planil proti izhodu. Pri skoku pa mu je odletel izza pasa lovski nož in se zapičil medvedki naravnost v lobanjo. Ne bev ne mev ni rekla in že je obležala mrtva na tleh.

Tako otovorjen s plenom se je vrli lovec odpravil proti vasi in v duhu že kar videl, kako prijatelji pokajo od zavisti.

Ko je veselo stopal ob reki, je zagledal na nasprotnem bregu na drevesu grlico. Pomeril je nanjo in sprožil. Puščica je švistnila nad vodo, nabodla veliko postrv, ki se je pokazala na površju, zadela obenem še grlico, jo ubila in se naposled zapičila globoko v deblo.

Lovec je planil v reko, se povzpел na drugi breg in skušal izdreti puščico, da bi spravil grlico in postrv, toda zaman.

Tedaj se je oprl z obema nogama močno ob deblo in začel vleči na vse pretege, tako da je sopihal in mu je lil pot curkoma po čelu. Nenadoma pa je puščica popustila in mož je telebnil vznak ter butnil z glavo ob zemljo.

Vstal je ves omotičen in jezen, toda kmalu se je potolažil, zakaj prav na kraju, kamor je udaril z glavo, je bilo prepeličje gnezdo. Pa ne samo

to! Iz luknjice, ki jo je napravila puščica v votlo deblo, je pričel curljati čist med.

Tedaj je priskakljal mimo drevesa še zajec, toda ni prišel daleč. Z nogami je zagazil v med, ki se je že cedil iz votlega drevesa po tleh, in se prismolil. Z zajčjo tačko je lovec brž zamašil luknjico, odrl jelena, posekal drevo in iztočil v jelenovo kožo med.

Nato si je naložil na pleča jelena, purana, medveda, medvedke, postrv, grlico, prepelice, zajca in med.

»No, no, za danes bo menda dovolj,« je še zadovoljno zabrundal in se odpravil proti domu.

